

Johanne Schmidt-Nielsens båltale

Taler

Johanne Schmidt-Nielsen
Politisk ordfører for
Enhedslisten

Dato

23. juni 2012

Sted

Enghave Plads, København

Jeg havde faktisk skrevet en anden båltale. Det var en tale, der handlede om midsommervisen, som jeg holder meget af. En tale, der handlede om hekse og trolde. En tale, der handlede om frihed.

Men den tale kan jeg ikke holde i dag. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre. Den ligger hjemme på skrivebordet.

Og jeg ved godt, at Sank Hans-taler normalt er sådan nogle hyggelige taler. Men efter regeringen i går aftes indgik skatteaftale med højrefløjen, kan jeg ikke holde en hyggelig tale.

Da Enhedslisten forlod forhandlingsbordet

Der er rigtig mange journalister, der i dag har spurgt mig, hvad jeg føler. Og det vil jeg gerne svare på.

Jeg er oprigtigt ked af det. Jeg er oprigtigt ked af, at vores nye regering – den regering, som vi sammen har ønsket os, håbet på, kæmpet for i ti lange år – har valgt højrefløjens politik.

Og netop det med valget vil jeg gerne understrege: Der lå to aftaler på bordet. En rød og en blå. Regeringstoppen traf et politisk valg. De valgte den blå.

Da Enhedslisten forlod forhandlingslokalerne torsdag eftermiddag, lå der en næsten færdig aftale klar.

Det var en aftale, hvor tyveriet fra dem, der har fået en fyreseddel, fra dem, der har et handicap, og fra dem, der er blevet slidt ned og derfor er på

førtidspension, var afløst. Det var en aftale, hvor folkepensionens grundbeløb var fredet.

Til gengæld blev der givet lidt færre skattelettelser i toppen.

I Enhedslisten var vi parat til at sluge gigantiske kameler. At hæve topskattegrænsen markant er bestemt ikke vores ønske. Men vi var indstillet på kompromiser for at sikre, at planerne om at stjæle fra de mennesker i vores samfund, der har mindst, blev afblæst.

- I vores fælles, røde aftale hævdede vi de fattigste folkepensionisters ældrecheck.

- I vores fælles, røde aftale skabte vi bedre uddannelsesmuligheder for unge arbejdsløse.

- I vores fælles, røde aftale skabte vi bedre mulighed for seniorjob til ældre ledige.

Det ligger uden for min fatteevne, hvordan en socialdemokratisk ledet regering – oven i købet med en SF-skatteminister – kunne vælge sådan en aftale fra.

Jeg kan simpelthen ikke forstå, hvorfor de hellere vil føre klassisk højreorienteret og usolidarisk politik sammen med Lars Løkke. Manden, hvis største ønske er at vælte Helle Thorning, Søvnald, Corydon og alle de andre af pinden.

Corydon og Thor Möger gik tilfredse ud af finansministeriets dør i går aftes. Arm i arm med Claus Hjort, Peter Christensen og Brian Mikkelsen. Venstre roste den nye, blå skattereform, og Lars Løkke var med på tv fra Rio.

Lars Løkke var glad. Han smilede. Og det kan jeg godt forstå. For en højreorienteret regering ville aldrig være sluppet af sted med en så usympatisk en ide som at lade førtidspensionisterne betale for topskattelettelser. En højreorienteret regering ville ikke engang turde foreslå det!

For havde de gjort det, så ville en samlet venstrefløj – inklusiv Socialdemokraterne, inklusiv fagbevægelsen – have sagt fra. Og det ville have været på sin plads.

Fagbevægelsen

Jeg har set i fjernsynet, at LO's formand Harald Børsting roser skattereformen.

Undskyld mig, men er fagforeningerne ikke længere fagforeninger for deres arbejdsløse medlemmer?

Hvornår har fagbevægelsen besluttet at være fløjtende ligeglade med de af deres medlemmer, der er nedslidt eller har været udsat for en arbejdsulykke, og som derfor er på førtidspension?

Kom nu ind i kampen, Harald Børsting!

Du er da for klog til at hoppe på højrefløjens vogn.

Du er da for klog til at skelne skarpt mellem dem, der er på arbejdsmarkedet og dem, der står uden for.

Du ved da godt, at vi alle sammen kan blive ramt af sygdom. At vi alle sammen kan få en fyreseddel. Og hvis det sker, så skal fagforeningerne da om nogen stå ved vores side!

Leverpostejsmadder

Der er blevet talt meget om den hårdtarbejdende sosu-assistent, der står tidligt op og smører leverpostejsmadder. Regeringen proklamerede, at det nu var hende, der skulle belønnes.

Men sandheden er, at det igen er overlægen, der vinder på den her reform.

Og jeg har intet imod overlæger. Jeg mener ikke kun, at det er de mennesker, der går i orange vest, der er hårdtarbejdende. Men i en krisetid skal man prioritere. Og jeg synes ikke, det er klogt at prioritere, at overlægen får skattelettelse – igen.

Og hvad værre er: Hende sosu-assistenten, der står tidligt op og smører leverpostejsmadder – det er hendes arbejdsløse kolleger (og dem er der mange af på grund af besparelserne i kommunerne), der skal betale for skattelettelserne i toppen.

Den nedslidte slagteriarbejder, der er på førtidspension, skal betale for, at overlægen skal have skattelettelser – igen.

Det lugter ikke engang en lille smule, af socialdemokratisk politik. Og det var ikke, hvad vi blev lovet før valget. Tværtimod.

Den tale, jeg havde skrevet

Den tale, jeg havde skrevet til i dag – den, jeg lod ligge hjemme på skrivebordet – den handlede om frihed. For lige præcis friheden er noget af det, jeg holder allermost af ved vores land.

Friheden er noget af det, jeg tænker på, når jeg står og kigger ind i Sankt Hansbålet og synger Midsommervisen.

Den frihed, som vi, vores forældre, vores bedsteforældre har brugt generationer på at opbygge.

Det stærke fællesskab, der sikrer, at man også kan få en uddannelse, selvom ens forældre ikke har mange penge. At man ikke skal have dankortet frem, hvis man skal på hospitalet.

Den frihed, det giver at vide, at der er nogen, der griber os, hvis vi bliver ramt af sygdom. Den frihed, det giver at vide, at det nok skal gå – også selvom man får en fyreseddel.

Og ja, vi betaler en høj skat i Danmark sammenlignet med mange andre lande. Men det vi får tilbage, er det hele værd!

I går aftes blev den frihed angrebet. I går aftes blev det dyrere at blive arbejdsløs. I går aftes blev det dyrere at blive syg.

Fællesskabet er blevet angrebet af nogle af de partier, der har stået i spidsen for at bygge det op.

Det er ikke bare uforskammet. Jeg synes faktisk, at det er ulykkeligt.

Hvad nu

Hvad så nu? Enhedslisten er ikke længere støtteparti for regeringen. Tilliden er væk. Vi er i opposition til den politik, der bliver ført.

Jeg havde troet, at en ny regering ville arbejde for mere lighed. At en ny regering ville arbejde for mere frihed. Jeg tog fejl.

Inde på Christiansborg har vi tænkt os at gøre alt, hvad vi kan, for at presse regeringen. Men vi kan ikke gøre det alene. Vi har brug for jer. Den eneste måde, hvorpå vi kan få regeringens top på bedre tanker, det er ved, at I presser på.

For en uges tid siden var jeg til folkemødet på Bornholm. Der holdt jeg også tale, og noget af det, jeg sagde, var, at der måske nok er mange, der er skuffede over den nye regering. Men at så længe man kan blive skuffet, så er der håb. Det er først, når man ikke længere bliver skuffet, at håbet er væk.

Der er brug for håb. Der er brug for, at vi tør håbe på, at det kan blive bedre.

Og som sagt: I er forudsætningen for, at håbet kan komme tilbage.

Det er jer, der skal presse på. Det er jer, der skal sige fra.

Vi kan ikke give op

For vi kan ikke tillade os at give op. Der er alt for mange dejlige ting i vores land til, at vi kan tillade os at læne os tilbage i sofaen.

Fællesskabet og friheden er alt for vigtige til, at vi kan tillade os at opgive dem.

Jeg håber, I vil være med. Der er brug for jer.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale, Enhedslisten, Fagbevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/johanne-schmidt-nielsens-baltale-2012>